

РЕШЕНИЕ

№ 2697

гр. София, 21.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 11.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **9892** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Д. С. срещу Заповед № О-2051/27.04.2020 г., издадена от ИД Председател на Д., с която на лицето е отказано издаване на удостоверение за български произход.

В жалбата е посочено, че оспорената заповед е незаконосъобразна. Моли се същата да бъде отменена, като преписката бъде върната със задължителни указания на административния орган за ново произнасяне.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. С., който поддържа подадената жалба и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът – в съдебно заседание не се явява, представлява се от адв. Д., която оспорва подадената жалба. Моли същата да бъде отхвърлена, като неоснователна. Претендира разноски.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 13.02.2019 г. от Д. С. е подадено Заявление за издаване на удостоверение за български произход с вх. № Ко-14-118. В заявлението е посочено, че родителите на жалбоподателя са българи по произход с македонско гражданство. Към заявлението е приложена декларация за българско национално съзнание, в която жалбоподателят декларира, че баща му М. С., както и майка му Р. С. са българи по народност. Приложени са копие от паспорта на Д. С., както и Удостоверение № Z069-2019 г.,

издадено от „Български културен клуб С.“, с което се удостоверява, че Д. С. е от български произход, копие и превод от регистъра за раждане на [населено място], относно Д. С., копие и превод от регистъра за раждане на [населено място] относно М. С., копие и превод от регистъра за починали лица на [населено място] относно К. С.. Със Заповед № О-2051/27.04.2020 г., издадена от И.Д.Председател на Д. на лицето е отказано издаване на удостоверение за български произход.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149 от АПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване и срещу подлежащ на оспорване по съдебен ред акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 15, ал. 2 от Закона за българското гражданство /ЗБГ/, удостоверението за български произход се издава от Председателя на Д..

Заповедта не отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, тъй като същата не е мотивирана, а това е императивно изискване за нейната законосъобразност. Индивидуалните административни актове, какъвто е процесният, следва да съдържат конкретни съображения за издаването им – фактически и правни основания. Мотивите трябва да са съобразени с направеното от заявителя искане и от тях да става ясно становището на административния орган по неговата основателност от фактическа и правна страна. Липсата на мотиви не дава възможност на съда да осъществи контрол за законосъобразност на издадения индивидуален административен акт и ограничава възможността на заинтересованите страни да се защитят, поради което представлява самостоятелно основание за отмяна на акта по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК.

При издаването на заповедта не са обсъдени представените от заявителя доказателства, а правният извод за липса на основания за издаване на удостоверение за български произход е формиран, без да са установени всички относими факти, с което е нарушен чл. 35 от АПК. Неспазването на нормата на чл. 35 от АПК представлява съществено процесуално нарушение, което е самостоятелно основание за отмяна на оспорения акт, по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК.

За пълнота следва да се отбележи, че издадената заповед е и в противоречие с материалния закон. Съгласно чл. 3, ал. 1, т. 2 от ЗБЖИРБ, български произход се доказва с документ, издаден от организация на българи, живеещи извън Република България, призната от компетентния български държавен орган за поддържане на връзки с тях. Видно от доказателствата по делото, „Български културен клуб-С.“ е призната от Д. за такава организация. Този факт не се оспорва от ответника в производството, нито от негова страна са ангажирани доказателства в друга насока. Издаденото удостоверение от „Български културен клуб-С.“ се ползва с материална доказателствена сила, поради което административният орган е следвало да зачете отразеното в него по отношение на българския произход на жалбоподателя. В хода на съдебното производство ответникът не е оспорил удостоверението като официален документ, с каквато процесуална възможност същият разполага. В случая, българският произход на жалбоподателя е доказан на основание чл. 3, ал.1, т. 2 от ЗБЖИРБ, а преценката на административния орган за липса на основания за издаване на удостоверение за български произход е неправилна, което представлява отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК.

С оглед изложеното, съдът приема, че оспорената заповед е незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена, преписката да бъде върната на административния орган за ново произнасяне при спазване на дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона. На основание чл. 174 от АПК, във връзка с чл. 57, ал. 2 и ал. 4 от АПК, следва да бъде определен 7-дневен срок за произнасяне по подаденото от жалбоподателя заявление, тъй като не е необходимо събирането на нови доказателства.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски в размер на 510 лв., от които 10 лв. заплатена държавна такса и 500 лв. заплатено адвокатско възнаграждение, съобразно представения по делото договор за правна помощ и доказателства за тяхното заплащане.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 36 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. С. Заповед № О-2051/27.04.2020 г., издадена от И.Д.Председател на Д., с която на лицето е отказано издаване на удостоверение за български произход.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по подаденото от Д. С. Заявление за издаване на удостоверение за български произход с вх. № Ко-14-118/13.02.2019 г. при спазване на дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Д. да заплати на Д. С. с личен номер 2108978420004, лична карта № А1559124, с постоянен адрес: Република С. М., [населено място], [улица], сумата от 510 /петстотин и десет/лв., представляваща разноски в производството.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: